

falde det videste Spillerum. Heller ikke troer jeg, at man skulde have nogen Betænkthed ved den af Ministeren anførte Omstændighed, at der maaskee kunde opstaa flere Sager, og at det kunde gjøre en Udvidelse af Retspersonalet fornødent. Lad os først see, om det kommer dertil. Jeg troer netop, at, naar Folket, ogsaa i de saakaldte nederste Classer, sees, at det har Udgang til sin fulde Ret, det da vil saa meget mindre benytte denne, og der da vil opkomme mange færre Trætter, end der ved de nuværende Forhold af Retsbeskæftenheden bliver saa at sige agiteret til. — Jeg kan finde det saare naturligt, at den ærede Dommer-Corporation er tilbøielig til at ansee alle sine Medlemmer for infallible; at den ikke troer, de ville kunne gjøre sig skyldige i at benytte Bestemmelsen af summa appellabilis; men jeg troer, at vi ikke Alle kunne være hilsede i en saadan Tro, og at vi med megen Agtelse for vore Domstole og Dommere ogsaa kunne tænke paa, hvorledes alle Menneſter ere svage og ogsaa i den nævnte Stilling Feilbarligheden underkastede, naar Loven lader Fristelsen aaben.

Mourier: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan ansee de Uttringer, der ere fremkomne af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) for aldeles berettigede, forsaavidt han af denne Sag har taget Anledning til at lægge os paa Hjerte den i og for sig vistnok ganske rigtige Sætning, at vi ikke maatte være altfor rundhaandede med Uendlingsforslag. Heri synes nærmest at ligge en Anke over Udvalget; men jeg troer virkeligt ikke, at Udvalget i denne Sag kan siges at have overskredet en rimelig Grændse for Uendlingsforslag. Derimod kan jeg ubetinget slutte mig til hvad samme ærede Rigsdagsmand yttrede med Hensyn til det Hovedpunkt i Sagen, der har været meget udførligt omtalt, nemlig om summa appellabilis for Politiefager; thi det er ganske vist Parternes Lærv, som det herved gjælder om at ramme, og det fremsatte Forslag om at have Reglerne om summa appellabilis vilde usejlsomt meget ofte netop blive til Skade for de Parter, hvis Gavn man derved vilde fremme, ligesom Forslaget ogsaa i andre Henseender, navnlig

med Hensyn til de efter Sagernes ringe Værdi uforholdsmæssige Bekostninger, som derved vilde foranlediges, turde have særdeles meget imod sig. Men især turde det være en noget eenstbig Ansættelse, naar man her atter og atter har talt om, at Underdommerne ikke ere usejlsbare, og om hvad der for Underdommernes Skyld skulde skee. Derom bør der her aldeles ikke være Tale; thi Spørgsmaalet er kun om, hvad der bedst stemmer overeens med en hensigtsmæssig Ordning af Rettergangsmaaden, og herved er naturligtvis — som sagt — Parternes Interesse det, hvorpaa det væsentligst kommer an. Men Hovedmomentet er dog ved det foreliggende Spørgsmaal, om man specielt bør have Reglerne om summa appellabilis for Politiefager, naar disse Regler iøvrigt blive ved Magt, og hertil troer jeg i ethvert Fald ikke, at der er tilstrækkelig Grund, hvorved jeg iøvrigt skal henholde mig til hvad jeg tidligere har sagt. Thi vel har en æret Rigsdagsmand (Jespersen) meent, at det, jeg herom anførte, skulde være urigtigt, fordi der, som han sagde, er det Særegne ved Politirets-Behandling, at Dommeren her skal have en ganske særdeles Raadighed over Sagen, idet Parterne ligesom staae alene for Dommeren, og — saaledes forekom det mig, at han udtrykte sig — Parterne og Sagen paa en Maade ere givne i Dommerens Bold. Jeg troer virkeligt, at dette ikke i alle Henseender er berettiget; men hvad jeg her kunde ønske at tilføie, er især dette, at, naar vi i den her omhandlede Henseende stille Politiefager imod andre Retsfager, maa ved disse sidste nærmest have Hensyn til Gjælds-fager. Nu er det enhver Retskyndig vitterligt, at der for Gjælds-fager, hvis Gjenstand er under 100 Rbds. Værdi, er foreffrevet en særegen Rettergangsmaade ved Forordningen af 6te August 1824, som ogsaa gaaer ud paa, at Dommeren har at vejlede Parterne, baade med Hensyn til Afgivelsen af tydelige Erklæringer i Sagen og med Hensyn til Dplysningers Tilveiebringelse. Vistnok er der blandt Andet den Forsjæl, at Procuratorer kunne møde i de mindre Gjælds-fager, medens de i Reglen ei kunne give Møde i Politiefager; men hiin Omstændighed synes dog i en ikke ringe Grad yderligere at tale imod at gjøre